

kwam op die lijsten niet voor; de commissie oordeelde ze goed, maar saai, niet frisch genoeg voor de jeugd.

En toen Greet kort daarop in Delft ging studeeren, werd het noodzakelijk een kamer te verhuren. Zoo kwam Frans Lenooy bij hen in huis.

Frans was van het bootenhuis afgedwaald, liep nu door de stad, schuifend en onzeker. Hij wist dat hij den boeier koopen zou, maar was nog bezig er een rechtvaardiging voor te zoeken. Het verlangen van al deze jaren, ermee naar Engeland over te steken, mocht dat gelden? Eigenlijk, overwoog hij, was dat verlangen billijker toen hij geen geld had en het als 't ware de heele romantiek van zijn jeugd omvatte. — Hij had zichzelf wijs gemaakt dat hij den boeier eenvoudig nemen zou (huren voor een halven dag, en hij betaalde altijd eerst bij zijn terugkomst) en dat hij daarin dan naar Engeland zou varen. Soms had hij er wel spottend achteraan gezongen: Engeland is gesloten, de sleutel is gebroken, maar zijn fantasie bleef ongebroken. Waarom ook niet? Hij zou de boot terug sturen, of later, als hij rijk geworden was, den eigenaar vergoeden, — hij kon zich daarover nauwelijks bekommeren. Want dien eenen wensch, de eenige, dacht hij, van heel dezen tijd, wilde hij verwezenlijken. Hij wist niet: was zijn plan ontstaan doordat hij geen geld had voor de Harwichboot, of doordat hij zooveel van zeilen hield? Geld had hij nu plotseling in overvloed, maar hij beet zijn tanden oopen: hij kende de waarde ervan, zou het nooit verspillen. Was het een verspilling, om dien boeier te koopen? Hij kon Londen met minder bereiken, zelfs al zou hij gaan vliegen. Maar dat lokte hem niet; vliegen kon hij later nog doen, zooveel hij wilde. Maar in een kleinen boeier over zee gaan, een compas bij zich, en weten dat hij alleen aan het roer moest zitten, afwachten hoe de wind zou waaien, en hoe de golven tegen hem in opstand zouden komen! Neen, dit zou hij zich niet ontzeggen. Een gevoel van macht kwam over hem; — hij kon dit doen, doordat hij vrij was, en het begeerde.

Met groote stappen liep hij terug naar de werf, praatte kort met den eigenaar, overhandigde hem een geteekende chèque. Hij voelde zich bevrijd van zijn gepieker, maar ernstig toch, als na een groot besluit.

Toen hij nu weer door de stad liep, dacht hij erover, dat een warme schipperstrui geen weelde zou zijn. Wel was het zomer, maar de nachten waren koel op het open water. Hij ging een winkel binnen. Terwijl hij vesten en truien en pull-overs voor zich zag neerleggen, viel het hem plotseling in, dat hij nog een oud, kort jekkertje had, wat uitstekend dienst kon doen. Hij zei dit tegen den zeer verzorgden jongeman die hem bediende, en verliet den winkel. Je moet nadenken, berispte hij zichzelf, geen dwaasheden gaan doen; ik geloof niet dat er iets is wat je nog noodig hebt. — Hij glimlachte: sinds hij rijk was geworden, een paar weken